

fuldkomment vil det absorbere, at han er Statens Tilsyn, naturligvis ikke i den Forstand, at han skal forsømme sine Pligter som saadan, men i den Forstand, at han vil gjøre sit Overste til at virke til, at en sliq Nødvendighed ikke skal indtræde, og at det netop vil være ham, der med større Glæde vil hørde Communens Ret overfor Staten end Statens Ret overfor Communen. Jeg befinder mig i en noget underordnet Sphære i en lignende Stilling, idet jeg som Formand i et Amtsråd er Statens Tilsynsmand, og jeg skal ikke nægte, at ligesaa haardt det vilde være for mig, om jeg skulde komme i den Nødvendighed at gjøre Statens Ret gjældende, ligesaa behageligt vilde det være for mig at sympathisere med Amtsrådet, dersom det nogenstunde skulde geraade i Conflict med Staten. Med Hensyn til den første af de tre Poster, som min ærede Råd har fremsat, er det aldeles logisk rigtig, at Communen er udelukket deraf, og at der aldeles ikke vilde være nogen Tvivl til at henslægge det dertil; den anden er Noget, som vel kunde tænkes; men jeg troer, at Udkastets Bestemmelse i saa Henseende vil være i Forretningsgangens og først og fremmest i hele Communalvæsenets Interesse. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at der ikke har været reist nogen Tvivl om, at dette vilde være det Rigtigste, i de to Ansøelser, der have gjort sig gjældende baade hos Majoriteten i Borgerrepræsentationen og i Minoriteten, og i den tredje, den endnu yderligere gaaende Minoritet. Forøvrigt har Sagen megen liden practisk Betydning, da min ærede Råd har erklæret, at han ikke vil gjøre nogen Indstilling i saa Henseende. Det Samme vil han vistnok, efter nærmere Overveielse komme til at beslutte med Hensyn til, hvad han har antydnet om, at Borgerrepræsentationen med simpel Majoritet skulde kunne paalægge Communens Regnskabsførere et Benge-

ansvar, uden at der stod dem nogen Recurs til Domstolene aaben. Skulde min ærede Råd ikke beslutte sig til at lade dette Punkt fare, og skulde hans Mening imod Forventning gaae igennem her, vil jeg indstaae for, at Communen ikke set vil faae Regnskabsførere, som den kunde være tjent med. Efter Communens nuværende Ordning kan jeg ikke troe Andet, end at en saadan Recurs vil blive indrømmet, selv om den ikke udtryffeligt er hjemlet i Lovgivningen.

Jeg har allerede gjort opmærksom paa, at den Dualisme, her er indført, ved at Magistraten og Borgerrepræsentanterne skulle enes for at tilveiebringe en Beslutning, kan medføre praktiske Vanffeligheder, og at det vil være et Spørgsmaal, om Magistraten ikke bør vælges paa Tid; naar min ærede Råd ubetinget vil anbefale dette, er det altsaa meget muligt, at vi i een Henseende kunne blive enige. Min ærede Råd fremhævede meget stærkt, at han nu yttrede det samme som i 1848. Jeg har siden 1848 meget beskæftiget mig med communale Anliggender, baade theoretiske og praktiske, og jeg troer, at mine Ansøelser nu ere mere rensede og klarede end dengang; men jeg troer dog ikke, at Noget skal kunne paastaae, at jeg, ved hvad jeg har udtalt, har vist, at jeg i noget Hovedpunkt er afvejen fra min tidligere Mening i saa Henseende. Jeg tvivler heller ikke paa, at min ærede Råd har gjort betydelige Fremskridt, siden han i sin Tid fremlagde et Forslag til en Communallov, og som Beviis for, at denne Forudsætning ikke er feilagtig, skal jeg kun anføre, at han ikke synes at fastholde en Bestemmelse, der fandtes i hans Forslag, og som er det eneste deraf, der er blevet i min Erindring, nemlig at Communens Embedsmænd skulde have Skjærf.